

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 244/2026-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou Mgr. Petrou Hrubovou, Mierové námestie 93, Ilava, proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2To/7/2024 z 24. júna 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 23. augusta 2025 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom najvyššieho súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. V petite podanej ústavnej sťažnosti sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol o vyslovení porušenia ním označených základných práv napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, ktorý žiada zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na nové konanie a rozhodnutie, ďalej prikázať najvyššiemu súdu, aby v ďalšom postupe konal bez jeho zasahovania do základných práv, priznať mu primerané finančné zadosťučinenie 5 000 eur a nahradiť trovy konania pred ústavným súdom.

2. Z obsahu sťažovateľom podanej ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, pracoviska Banská Bystrica (ďalej len „špecializovaný trestný súd“) sp. zn. 13T/6/2021 z 29. februára 2024 uznaný vinným z prečinu nepriamej korupcie podľa § 336 ods. 1 Trestného zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 30 mesiacov so zaradením do ústavu s minimálnym stupňom stráženia. Sťažovateľ podal proti rozsudku špecializovaného trestného súdu odvolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd napadnutým rozsudkom tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. d) a e) a ods. 3 Trestného poriadku podľa § 321 ods. 1 písm. d) a e) a ods. 3 Trestného poriadku rozsudok špecializovaného

trestného súdu zrušil vo výroku o treste sťažovateľa a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku pri nezmenenom skutkovom a právnom stave sťažovateľovi uložil podmienený trest odňatia slobody vo výmere 2 roky so skúšobnou dobou 5 rokov.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti rozdelil svoju argumentáciu do dvoch rovín. V prvej rovine napáda arbitrárny spôsob vysporiadania sa s námietkou zaujatosti podanou proti senátu najvyššieho súdu 2To, ktorý rozhodoval v odvolacom konaní, a to pre jeho pomer k veci z dôvodu, že tento senát rozhodoval v minulosti o jeho väzbe (uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 2Tost/50/2020 z 18. decembra 2019 a sp. zn. 2Tost/33/2021 z 23. júna 2021) a o prikázaní veci špecializovanému trestnému súdu na rozhodovanie, pričom vždy rozhodol len v jeho neprospech. Podľa sťažovateľa jeho riadne a včas podaná námietka zaujatosti podľa § 32 ods. 6 Trestného poriadku považoval len za námietku týkajúcu sa postupu súdu v konaní a z tohto dôvodu o nej nebolo rozhodované. Týmto postupom tak podľa sťažovateľa vo veci konajúci senát rozhodol nezákonným spôsobom, pretože sa mal pred rozhodnutím najprv zaoberať námietkou zaujatosti, keďže *„každé odôvodnené podanie treba vybaviť tak, aby vecné rozhodnutie o ňom nebolo vylúčené, pričom treba dbať, aby vyriešenie otázky podmienok konania (námietka zaujatosti senátu), bolo vybavené bezodkladne“*. Tým, že takto senát najvyššieho súdu 2To nepostupoval, porušil jeho základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení so základným právom na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy vrátane práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

4. V sekundárnej rovine sťažovateľ poukazoval na nezákonný postup orgánov činných v trestnom konaní už pri samotnom postupe pri vznesení obvinenia podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku, keď bol odsúdený pre prečin nepriamej korupcie podľa § 336 ods. 1 Trestného zákona, z ktorého nebol ani obžalovaný a pre ktorý nebolo začaté trestné stíhanie vo veci podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku. K začatiu trestného stíhania a vzneseniu obvinenia došlo pre obzvlášť závažný zločin vydierania a legalizácie príjmov z trestnej činnosti, ktoré trestné činy vôbec nepatria do pôsobnosti špecializovaného trestného súdu. K prehodnoteniu právnej kvalifikácie skutku odvolacím súdom nedošlo ani po rozsiahlej novelizácii Trestného zákona zákonom č. 40/2024 Z. z., ktorej aplikácie sa sťažovateľ aj domáhal osobitným podaním adresovaným najvyššiemu súdu ako doplnenie odvolania – námietka premlčania z 29. augusta 2024, na podklade ktorej mal najvyšší súd skúmať okolnosť premlčania skutku prečinu nepriamej korupcie podľa § 336 ods. 1 Trestného zákon, k čomu mal prihliadať postupom *ex offo*.

5. Sťažovateľ je presvedčený o tom, že bola porušená totožnosť skutku a obžalovacia zásada, pretože bol vyšetrovateľom obvinený z iných skutkov, ako bol obžalovaný prokurátorom, a odsúdený bol taktiež za iný skutok, ako bol popísaný v obžalobe, v dôsledku čoho tak ani posúdenie tohto skutku podľa inej právnej kvalifikácie nie je v súlade so zákonom a platnou judikatúrou. Najvyšší súd mal prehliadať aj pochybenia v postupe orgánov činných v trestnom konaní spočívajúcich v účelovom kopírovaní výpovedí bývalého spoluobvineného [REDACTED] a vylučovanie jeho trestných vecí na samostatné konanie, v ktorých vystupoval v rôznom procesnom postavení.

6. Sťažovateľ odvodzuje právomoc ústavného súdu konať vo veci od nemožnosti podať dovolanie, keďže § 371 Trestného poriadku sa podľa jeho názoru nevzťahuje na nezákonný postup odvolacieho súdu, ktorý účelovo a nezákonne nekonal a nerozhodol o námietke zaujatosti.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Ústavný súd poukazuje na to, že jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity. Zmysel a účel princípu subsidiarity, ktorý je vyvoditeľný z čl. 127 ods. 1 ústavy, spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a podľa svojej povahy ani nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Koncepcia konania o ústavnej sťažnosti je založená na tom, že predstavuje subsidiárny procesný prostriedok na ochranu ústavou zaručených základných práv a slobôd. Ústavný súd nie je súčasťou sústavy všeobecných súdov či iných orgánov verejnej moci, a preto nemôže nahrádzať ich činnosť. Jeho úlohou je v súlade s čl. 124 a nasl. ústavy ochrana ústavnosti, a nie tzv. bežnej zákonnosti, resp. protiprávnosti. Z tohto pohľadu je nevyhnutnou podmienkou konania, ktorá musí byť pred podaním ústavnej sťažnosti splnená, vyčerpanie všetkých procesných prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho práv poskytuje.

8. Právomoc ústavného súdu je vybudovaná na zásade prieskumu vecí právoplatne skončených, ktorých eventuálnu protiústavnosť už nemožno zhojiť inými procesnými prostriedkami, resp. už nie je možná náprava iným spôsobom. Teda právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy predstavuje *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý sa uplatní až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

9. Ústavný súd ďalej prízvukuje, že trestné konanie je od svojho začiatku až po jeho koniec procesom, v ktorom sa v rámci vykonávania jednotlivých úkonov a realizácie garancií pre ochranu práv a slobôd môžu zo strany orgánov činných v trestnom konaní a súdov naprávať, resp. korigovať aj jednotlivé pochybenia. Spravidla až po jeho skončení možno na ústavnom súde namietat pochybenia znamenajúce porušenie práv a slobôd označených v čl. 127 ods. 1 ústavy, ak tieto pochybenia neboli odstránené v priebehu samotného trestného konania. Pokiaľ by ústavný súd na túto skutočnosť neprihliadal, poprel by účel a zmysel opravných prostriedkov v trestnom konaní, ktorým je okrem iného aj náprava pochybení vo veci konajúcich orgánov verejnej moci (orgánov činných v trestnom konaní a súdov). Ústavné súdnictvo je vybudované predovšetkým na zásade preskúvania právoplatne skončených vecí (IV. ÚS 187/09, III. ÚS 855/2016). Základné právo na súdnu ochranu je totiž „výsledkové“, to znamená, musí mu zodpovedať proces ako celok, a skutočnosť, či napadnuté konanie bude ako celok spravodlivé, závisí od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov (III. ÚS 33/04, III. ÚS 855/2016).

10. Ústavný súd v súvislosti so sťažovateľom vznesenou námietkou porušenia základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, k porušeniu ktorého malo dôjsť nekonaním o ním vznesenej námietke zaujatosti, konštatuje, že jeho právomoci na preskúvanie tejto časti podanej

ústavnej sťažnosti predchádza právomoc najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho z dôvodu existencie dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku. Ústavný súd poukazuje na § 368 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorého možno podať dovolanie proti právoplatnému rozhodnutiu súdu, ktorým bol porušený zákon alebo boli porušené ustanovenia o konaní, ktoré mu predchádzalo, ak je toto porušenie dôvodom dovolania podľa ustanovení § 371 Trestného poriadku. V nadväznosti na to odkazuje ústavný súd na § 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku, v zmysle ktorého sa rozhodnutím podľa odseku 1 § 368 Trestného poriadku rozumie (okrem iných) aj rozhodnutie, ktorým bol zamietnutý riadny opravný prostriedok podaný proti rozhodnutiu podľa písmen a) [rozsudok a trestný rozkaz] až g), alebo rozhodnutie, ktorým odvolací súd na základe riadneho opravného prostriedku vo veci sám rozhodol. Napokon v tomto kontexte ústavný súd poukazuje aj na § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku, podľa ktorého možno dovolanie podať, ak vo veci konal alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania [(§ 317 ods. 1 Trestného poriadku, § 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku v spojení s § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku), III. ÚS 221/2009, II. ÚS 258/2019, I. ÚS 470/2021].

11. Ústavný súd, vychádzajúc z argumentácie sťažovateľa o porušení základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v súvislosti s arbitrárnym posúdením jeho námietok týkajúcich sa vecí samej (viny a trestu), akcentuje skutočnosť, že dovolanie môže smerovať aj proti odôvodneniu rozhodnutia (v súhrne rozhodnutí oboch konajúcich súdov, v konečnom dôsledku odvolacieho súdu) z hľadiska požiadaviek na odôvodnenie zodpovedajúce kritériám spravodlivého procesu (vo vzťahu k všetkým okolnostiam podstatným pre rozhodnutie), ktorého súčasťou je právo na obhajobu [dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku], čo vyplýva aj z novšej judikatúry ústavného súdu. V jej zmysle v predostretých súvislostiach dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nezodpovedá právo na obhajobu len vo formulačnom rozsahu čl. 50 ods. 3 ústavy (primeraný čas na prípravu obhajoby a možnosť obhajovať sa sám alebo prostredníctvom obhajcu), ale aj obhajobné práva v kontexte spravodlivého procesu podľa čl. 6 dohovoru, a teda aj v rozsahu čl. 46 ods. 1 ústavy (s odrazom najmä v § 34 Trestného poriadku; porovnaj IV. ÚS 546/2020, v obsahovej nadväznosti aj napr. II. ÚS 411/2021, IV. ÚS 355/2023).

12. Z uvedeného je zrejmé, že kompetencia najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho predchádza právomoci ústavného súdu rozhodnúť o sťažovateľom podanej ústavnej sťažnosti, v dôsledku čoho ju odmieta podľa § 56 ods. 2 písm. d) a § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde, teda z dôvodu jej neprípustnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. apríla 2026

Peter Molnár
predseda senátu